

S L Z Y

MOTÝL

M U Ž Ā

Darina Hamarová

SLZY
MUŽA

Darina Hamarová

Copyright © Darina Hamarová 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Fotky&foto/gcpics
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-021-6

SLZY MUŽA

Darina Hamarová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Cesta tretej triedy sa kľukatila do strmého kopca. Ešte pár kilometrov a mal by som byť na mieste. Veľmi rád šoférujem. Najmä ak je cesta prázdna, vedie cez les a je samá zákruta. Ako táto.

Mám tridsaťosem rokov, som novinár na voľnej nohe a snažím sa urobiť diery do sveta. Zatiaľ som toho veľa ne napísal. Teda, nič také, čím by som ohúril masy. Občas mi nejaký článok vezmú do regionálnych novín. Sem-tam do celoštátneho týždenníka, ale nie je to bohviečo. Keby nebolo Jany, mojej kamarátky zo školy, tak mi neuverejnia ani to málo.

Vždy mi hovorí: „Giu, píšeš nádherné veci, len škoda, že sa nedajú zverejniť. Si príliš ľudský a dnešný svet si žiada niečo iné. Dnešný svet nie je o človeku, ako ho vidíš ty. Dnešný svet je o ľudskej tragédii, z ktorej chce vytážiť čo najviac. Je mi to ľúto, ale ty do tohto sveta nepatíš. Tento svet nie je pre romantikov.“

Giu, to som ja. Lepšie povedané, je to moja prezývka. Tak som si na ňu zvykol, že svoje občianske meno používam len v úradnom styku. Som proste Giu. Džju.

Jana

Jana je ako sestra. Keď ma niečo trápi, stačí zavolať. Keď mi neporadí, tak ma aspoň vypočuje. Moja búľľavá vrba. Je v mojom veku, máme rovnaké zmýšľanie, len jej sudičky dali do vienka viac šťastia ako mne. A nakoniec, aj keď to nerád priznávam, je omnoho krajšia ako ja. Robí šéfredaktorku v celoštátnom týždenníku. V tom, v ktorom mi sem-tam uverejnia nejaký môj novinársky výtvor. Pred dvomi dňami mi zavolala, či nebudem mať náhodou cestu do hlavného mesta a ak budem, či sa nemôžeme stretnúť. Pracovne. Pracovne znamená, že má pre mňa námet na článok. Veď aj ja musím z niečoho žiť. Náhodou som cestu do hlavného mesta mal a stretnúť som sa mohol. A nielen kvôli tomu, že to bolo pracovne. Stretnutia s Janou boli pre mňa života budič.

Večer pred siedmou som sedel v kaviarničke neďaleko vydavateľstva. Popíjal som *Colu light* a čakal na ňu. Vždy, keď na niekoho čakám, vyberám si miesto, aby som videl na dvere. Tento zvyk mi zostal ešte zo školy. Nemám rád prekvapenia.

Presne o siedmej sa otvorili dvere kaviarne a vošla krásna dáma v najlepších rokoch. Elegantná a šarmantná, ako vždy. Nikto z mojich známych nechápal, že s Janou sme iba kamaráti. Už od dverí mi so širokým úsmevom kývla na pozdrav. S otvoreným náručím prešla tých pár krokov, čo ju

delili od môjho stola. Kaviarnička bola v ten večer celkom slušne zaplnená. Nevieam, či tam bol nejaký voľný stôl. Janu tu zrejme skoro každý poznal, a tak všetky oči zamierili na mňa. Aspoň chvíľku som si užíval povestné sekundy slávy. Aj keď tá sláva viac pramenila z Janinej prítomnosti ako z mojej maličkosti.

„Čau, frajer, nejako si vyrástol, odkedy som ťa nevidela,“ klasický Janin pozdrav nedal na seba dlho čakať a, samozrejme, objatie a pusa na obe líca.

Až tak dávno to zas nebolo, ak meriame čas týždňami a mesiacmi ako tam u mňa, na vidieku, a nie minútami a sekundami ako v hektickom víre veľkomesta. Nevideli sme sa len nejakých pár týždňov, presnejšie asi šesť. Ja totiž nemám rád hlavné mesto. Pokiaľ nemusím, tak sa mu radšej vyhnem, vlastne posledné tri štyri roky sem chodím len kvôli práci, keď mi Jana zavolá.

„Ahoj, kráska, čo bolo také dôležité, že som sa musel tak hnať?“

„Neponáhľaj sa, robota má čas. Máš sa?“ Jana sa úprimne zaujímala o môj život.

Často sme si volali, väčšinou len tak a budem úprimný, skoro vždy mi zavolala ona. Zostalo nám to ešte z gymnaziálnych čias.

Chodili sme spolu do jednej triedy a v tom čase som bol tou búrľavou vrbou ja. Toľkokrát sme sa rozprávali o všetkom možnom, a najmä o jej srdcových záležitostiach. Jana bola na gymnáziu buchnutá do môjho najlepšieho kamaráta. Volal sa Jano, prezývali sme ho Luky. Dnes je Luky úspešný majiteľ advokátskej kancelárie. Vzorný manžel a otec dvoch detí, s ktorým som sedel celé štyri gymnaziálne roky v jednej lavici. Nikdy som ich vzťah nechápal. Hovoril

som tomu polovičná láska. Ona ho nesmierne ľúbila. Bol jej životnou láskou, akú stretneš len raz za život. On na ňu kašľal. Raz sa s ňou vyspal, myslím, že to bolo v druhom ročníku na nejakej školskej brigáde, to sme dva týždne strávili na jednom roľníckom družstve. Ja som ako najväčší blbec a neskutočný samotár každý deň dochádzal domov. Mal som to len nejaké tri kilometre. Ostatní spali na družstevnej ubytovni a tam sa to v jeden večer stalo a odvtedy boli Jana a Luky pár.

Zvláštny pár. Aby som sa trošku Lukyho zastal, Jana na gympli nevyzerala tak ako dnes. Bola také škaredé káčatko, ale tak ako dnes, mala nádhernú dušu. Bola suprová baba. V ten večer niečo oslavovali, pilo sa lacné víno a skončilo sa to Janinou stratou panenstva. Keď sa mi s tým na druhý deň priznala, žiarila šťastím a jej láska k Lukymu naberala na intenzite.

Márne som ju varoval, že je len jedna z ďalších a že Luky ju nikdy nebude mať rád. Vyspali sa spolu potom ešte niekoľkokrát, vždy na nejakej akcii, ako boli lyžiarske zájazdy, niekoľkodňové výlety, chaty a vždy, keď sa niečo popilo. Boli sme v triede fajň partia. Ja som sa trochu vymykal, nikde som s nimi nechodil, vôbec som nepil, bol som športovec. Mojmým snom bolo hrať futbal za nejaký veľký tím a tomu som podriaďoval všetko. Aj tak ma brali ako člena partie a bola to najmä Janina zásluha. Vždy po vyučovaní sme sa stretávali v „starom dome“. Starý dom bol dom po Janiných starých rodičoch, nikto v ňom nebýval. Z jednej časti ho mala v prenájme predajňa nábytku ako sklad a v druhej časti sme my mali svoj „klub“. Dve prázdne miestnosti, jediným nábytkom bol pingpongový stôl.

Pamätám sa ako dnes na jediný večer, keď som mal dovolené od mamky byť vonku aj v noci a keď som mohol prísť

domov až na druhý deň. Aj to ma bola Jana s celou partiou vypýtať. Traja sme oslavovali osemnástku. Jana povedala, že bezo mňa to nepôjde a že idú za našimi. Strašne som sa hanbil. Na druhej strane som sa veľmi tešil a bol som hrdý na svojich kamarátov. Mamka s otcom len udivene stáli, keď sa u nás vo dverách objavila delegácia. Ja som urobil to isté, keď mamka Jane povedala, že prečo som im to nepovedal, že, samozrejme, môžem ísť. Skoro ma to zabilo! Mohol som byť vonku cez noc!!!

V tú noc sa naše kamarátstvo zmenilo na priateľstvo na život a na smrť a trvá dodnes a bude trvať večne. Veď ako dlho môže trvať priateľstvo na život a na smrť? Jana v tú noc chcela skončiť so svojím životom, pre Lukyho.

Oslavovali sme v starom dome. Bavili sme sa. Pilo sa nejaké víno, ale aj keby ste ma zabili, tak neviem, čo to bolo za víno. Bol som zarytý abstinent, alkohol v žiadnej podobe som nemusel. Tancovalo sa, dali sme si turnaj v pingpongu, večer ako vyšíty. Bol február, vonku padal hustý sneh a celá krajina bola prikrýta bielou prikrývkou. Starý dom mal jeden veľký nedostatok, nebolo tam použiteľné WC, a tak sme museli chodiť von na latrínu. Okolo deviatej večer aj mňa prinútilo veľké množstvo vypitého džúsu ísť von a... videl som Janu s Lukym, ako sa hádajú. Luky, poznačený vypitým vínom, sa jej priznal, že ju nemá rád, že má dievča a že Jana bola dobrá len na sex, ale že ten mu s ňou chutil.

Nikdy predtým a ani potom som Janu takú zdrvenú nevidel. Stála tam so slzami v očiach a neprítomným výrazom v tvári. Keď som sa opýtal, čo sa deje, Luky ma odbil poznámkou, že ma do toho nič nie je, ale ak chcem, že Jana je voľná a že je v posteli dobrá. A smial sa. V živote som nikoho neudrel, ale vtedy, ani neviem ako, som Lukymu jednu natiahol. Prvý a poslednýkrát v živote. Ja, také nič v triede.

Ani som si nevšimol, že Jana medzitým zmizla. Vrátil som sa dovnútra. Hľadal som ju, nebolo jej. Pýtal som sa všetkých, či ju nevideli. Nikto nič.

Najskôr som si myslel, že išla po niečo domov. Bývala o dva domy ďalej, ale keď sa neukázala ani po hodine, poprosil som jej najlepšiu kamarátku Evu, aby išla k nim. Eva sa vrátila s tým, že doma nie je a ešte sa smiala, či nie je s Lukym, alebo či nešla oproti do vinárne. Prvú alternatívu som nebral, pretože som vedel, že Luky po tej hádke niekomu volal z neďalekej telefónnej búdky. Odišiel, ani sa s nikým nerozlúčil, zrejme za svojou skutočnou láskou. Išiel som sa teda pozrieť do vinárne. Boli tam len miestni chalani. Jana bola aj s nimi veľká kamoška, veď spolu vyrastali a cez ňu som sa s nimi poznal aj ja.

Priznám sa, bolo to pre mňa niečo nové, byť neskoro večer vo vinárni a ešte v takomto prostredí. Aj Pepe, najväčší frajer a tak trochu aj ich šéf, vyvalil svoje pripité okále: „Čau, Giu, čo ty tu robíš? Koľko gólikov bude v nedeľu?“ Pravou nohou naznačil kopnutie do neviditeľnej lopty, zdvihol oslavne ruky nad hlavu a objal ma.

A aby ukázal, že je naozaj boss, tak ostatným povedal: „Počujte, magori, tomuto sa tu nesmie nič stať. Je to môj kamoš, náš najlepší futbalista. Ak sa ho niekto dotkne, vlastnoručne ho zahluším!“

„Giu, kamarát môj, daj si s nami niečo,“ naliehal.

Niečo, samozrejme, znamenalo nejaký alkohol. Slušne som ho odmietol, alkohol a ja sme neboli v priateľskom styku.

„Jasné, športovci nesmú chl'astať,“ chápavo poznamenal Pepe, „tak na nedeľný zápas, nech vyhráme.“

S týmito slovami zdvihol k ústam pohárik a na jeden šup ho vypil.

Nemám nič proti týmto chalanom, nie sú zlí, len príliš rýchlo žijú. Počas môjho života som ich poznal veľa a veľa ich už ani nie je.

Dlho som sa tam nezdržal. Keď som zistil, že Jana tam nebola, vytratil som sa späť do starého domu. Sneh vržd'al pod nohami, z oblohy vytrvalo padali ťažké vločky snehu a už z diaľky som počul svojich spolužiakov, ako sa zabávajú. Nechcelo sa mi ísť medzi nich, tak som zamieril do záhrady starého domu.

Tam som ju uvidel... postavu sediacu v snehu, opretú o starú jablňu. V momente mi zapálilo, kto to je.

Jana, preboha!

Rozbehol som sa k nej, v hlbokom snehu to trvalo celú večnosť. V ruke mala nedopitú fľašu vína, sneh na ňu padal a padal, bola úplne premrznutá. V očiach more slz a ten istý neprítomný výraz v tvári, ako keď jej to Luky oznámil.

„Jana, Jani, čo to robíš? Neblbni... do šľaka aj so ženskou,“ šepkal som, kľaciac pri nej.

Bleskovo som si vyzliekol vetrovku a hrubý sveter a snažil som sa ju do tých vecí zakutrat'. Tušil som, že je zle, že môže byť každá sekunda vzácna. Vybral som jej z ruky fľašu, zahodil za seba do záhrady. Vzal som ju na ruky a utekal do domu.

Ani neviem, ako som nohou otvoril dvere a zreval na chalanov, čo hrali pingpong, aby mi urobili miesto. Položil som ju na stôl a vtedy som sa celý roztriasol.

Chvíľu som nemohol lapit' dych, ale hneď som sa spamätal: „Baby, rýchlo ju prezlečte do niečoho suchého! Dajte svetre, vetrovky, čo len môžete a zabaľte ju do toho. Joski, ty nečum, bež do búdky oproti a volaj záchranku, nech sem rýchlo makajú a nech nám poradia, čo máme robiť, kým prídu.“ Až som bol sám prekvapený, ako to zo mňa vybehlo

a ešte viac ma šokovalo, ako ma všetci poslúchali. To sa mi ešte nikdy nestalo.

Jozef, volali sme ho Joski, bleskovo vyrazil volať rýchlú zdravotnícku pomoc. O pár nekonečných minút sa vrátil. Nikdy toho veľa nenahovoril a teraz, čuduj sa svete, rozprával súvisle viac ako dve minúty. Hneď nám reprodukoval, čo mu lekár zo záchranky hovoril. Treba ju rýchlo prezliecť do suchého. Treba ju postupne zohrievať, hovoriť s ňou. Všetko, čo môže brániť prietoku krvi, ak je opuchnutá, dať dole. Teda hodinky, náramok, topánky, ponožky a hlavne skontrolovať, či je pri vedomí. Našťastie bola a nemuseli sme jej dávať umelé dýchanie. Nevieť si vôbec predstaviť, kto z nás by toto zvládol. Jana sa pomaly dostávala k sebe.

Sedel som v kúte na zemi, díval som sa na všetkých okolo a ničomu som nerozumel. Prečo chce také mladé dievča ukončiť svoj život, keď ešte ani nezačala žiť? Ťažká filozofická otázka, na ktorú som v ten večer nenašiel odpoveď. Po niekoľkých minútach sa zjavila záchranka. Janu naložili a odviezli do nemocnice.

Hneď ráno som išiel za ňou. Ležala v nemocničnej izbe ako bez duše. Jej bledá tvár splývala s farbou vankúša a len letný úsmev, ktorý mi venovala, dokazoval, že to, čo vidím, je živé dievča.

V očiach mala slzy, keď povedala: „Giu, ono už nežije.“

Nechápal som, o čom hovorí. Sadol som si k nej na posteľ a spýtavo som sa na ňu mlčky pozeral. Čakal som, čo bude pokračovať. V hrdle som mal obrovskú hrču, ktorá mi bránila vydať zo seba čo len hlások.

„Ja som ho zabila... Prečo si tam nenechal aj mňa?“

V tej chvíli mi došlo, o čom bola Janina hádka v ten osudný večer. Zároveň som dostal odpoveď na moju včerajšiu filozofickú otázku.

„Jana, prepáč, ale na to ťa mám príliš rád, aby som ťa tam nechal. Si moja najlepšia priateľka. Čo by som tu bez teba robil? Komu by som sa potom mohol sťažovať?“ šeptal som tíško a chytil som ju za ruku, „raz mi za to všetko poďakuj.“

Neodpovedala. Mlčky sa otočila k stene, moja návšteva u nej sa skončila.

Pred nemocnicou som uvidel Lukyho. Prešľapoval tam z miesta na miesto. V snehu mal už vychodené pekné koliesko. Hlava zvesená, pohľad zaborený do zeme. Keď ma zočil, zastal.

Pozrel sa mi do očí a opýtal sa: „Ako jej je?“

Stál som oproti nemu a nevedel som, ako začať.

„Luky, ty si to vedel? To o tom dieťati, čo Jana čakala? To čakala s tebou? Preto ste sa včera večer tak pohádali?“

„Hej, včera večer mi to povedala. Giu, čo som mal robiť? Ja ešte dieťa nechcem, veď máme len osemnásť. Chcem žiť a nie nejakému decku utierať zasratú riť. Chcem ísť na výšku, Jana tiež. Kto by sa o to dieťa staral?“

„A čo ona? Chcela si to nechať, však?“

„To vieš, že hej. Baby sú také. Praskli mi nervy, tak som jej všeličo vykričal. Vieš, Giu, nečakal som, že je to u nej také zlé. Myslel som si, že to na mňa iba hrá. Chápeš? Doriti, veď ma poznáš, som tvoj najlepší kamarát.“

„Práve preto, Luky, že ťa poznám, to nechápem. Nechápem, čo si včera o Jane povedal. To o tom sexe a tak. Si debil.“

Pomaly sme kráčali od nemocnice smerom do mesta. Je to asi tak dva, dva a pol kilometra, ale nevadilo nám to. Nevadilo nám ani to, že znova začalo husto snežiť. Autá, jazdiace po ceste, na nás špliechali špinavý kašovitý sneh.

Luky mal monológ. Celú cestu hovoril o Jane. O ich vzťahu a o tom, že má tam u nich doma veľkú lásku. Volá sa

Marta a má iba štrnásť. O niekoľko rokov si Luky vzal Mar-
tu za ženu. Ale to už veľmi predbieham.

Zrazu mi Luky navrhol, či nepôjdeme do starého domu. Vedeli sme, kde je kľúč, vždy sme ho nechávali na tom istom mieste a ktokoľvek z nás tam mohol ísť. Najviac to využíval Luky s Janou. Bolo to prirodzené, Jana tam bola doma. Cestou Luky v miestnych potravinách kúpil fľašu vodky. So zdvihnutým obočím som si zaľukal na čelo, veď Luky vedel, že ja nepijem. To chce vypiť sám? Nechcel. V starom dome sme si sadli na starú, rokmi poznačenú, popraskanú drevenú dlážku. Luky otvoril fľašu a podal mi ju.

„Napi sa, Giu, dnes v noci mi umrelo dieťa. A ja ani neviem, čo to bolo. Doriti, Giu, prečo je ten život taký komplikovaný?“

Dodnes neviem, ako som sa z tej fľašky napil. Cítil som, že to musím urobiť. Na počesť Janinho a Lukyho nenarodeného dieťaťa. Podal som fľašu Lukymu a ten sa srdcervúco rozplakal.

„Luky, chlapi predsa neplačú,“ povedal som mu a objal som ho. Túto múdru vetu mi Luky neskôr niekoľkokrát vrátil. Vždy, keď tým chlapom, ktorý plakal, som bol ja.

Janu o niekoľko dní pustili z nemocnice. Chceli ju poslať na pár týždňov na psychiatrické pozorovanie. Na polícii usúdili, že išlo o pokus o samovraždu a myslím si, že výnimočne mali pravdu. Avšak Janini vplyvní rodičia všetko zahráli do stratena.

„Giu, si tu?“ Jana ma vrátila do reálu.

„Prepáč, zamyslel som sa.“

„Všimla som si.“ Na chvíľku sa odmlčala.

„Nová láska na obzore?“ Premostila na inú tému. „Tak hovor, aká je? Vieš, že celé mesto hovorí o tvojej story s tou

herečkou, čo si s ňou robil rozhovor po udeľovaní cien filmovej akadémie?“

„Janka, ak ma máš len trošku rada, tak toto mi nerob. Ani mi tú nešťastnú udalosť nepripomínaj. Bol som spitý ako delo a ona mi zahrala úžasne zaľúbené divadlo. Veď si len predstav, ako som sa cítil, keď som sa ráno zobudil pri nej v posteli. Bff... Hrôza.“

„Nemusím si to predstavovať, Giu, bulvár o tom písal celý týždeň. Ale, neboj, hlavná postava bola ona, ty si bol len komparz. Rozumieš, aj negatívna reklama je reklama.“

„Oki, Jani, ty sa vyznáš, ty si šéfredaktorka. Ja len obyčajný novinár na voľnej nohe,“ zasmial som sa.

„Giu, mám nápad. Čo keby si sa zdržal aj na noc? Dáme si fláštičku bieleho, podebatujeme. Mám chuť si s tebou vypiť,“ Jana spriadala plány na večer a priznám sa, že ma tým návrhom šokovala.

Veľmi dobre som ju poznal a vedel som, že to dnes nebude len nejaký rozhovor, že je za tým niečo veľké. A Jana zasa poznala veľmi dobre mňa. Vedela, že keď si vypijem pár kalíštekov vodky alebo bieleho vína, pristúpim na všetko, čo len bude chcieť. Teda, okrem sexu. A to môžeme ležať spolu v jednej posteli a dokonca môžeme spať pritúlení k sebe.

„Žiadny problém. Len nemám kde spať, nerezervoval som si hotel. Nerátal som, že to bude na dlhší čas.“

„Giu, nerob sa. Aj tak máš zubnú kefku v mojej kúpeľni. Je síce dosť stará, lebo si u mňa dávno nespál, ale tie tvoje zuby sa ňou ešte dajú prebehnúť. A nejaké tričko máš určite tiež niekde v skrini zabudnuté. Najhoršie to bude smerom dolu, budeš musieť spať v tom, v čom si celý deň. Dúfam, že nenosíš tangáče.“

Miloval som jej zmysel pre humor. A nenávidel jej plánovanie. Aj toto mala na mňa nachystané a stavil by som sa,

že už ma tam čakajú nové boxerky, alebo nebudaj pyžamo s krátkymi nohavicami. Vedela, čo nosím a v čom sa cítim dobre. Smiala sa mi, lebo som nikdy nenesil slipy, ani nič podobné pod nohavicami. Podľa nej preto, aby sa mi *orgány* vetrali a že na moje boxerky nikdy žiadnu poriadnu babu nenabalím, že to chce tesné slipy... alebo pánske tangáče. No, už len to mi chýba. *Tri niti v riti.*

„Dobre, Janka, tak fľašku rulanda, samozrejme, šedého a ty mi pekne povieš, prečo som tu.“

„Rulanda? Bože, ty si stále taký prízemný, veď tu majú aj lepšie víno. Hm, si konzervatívny, piješ len to, čo máš odskúšané,“ hundrala si popod nos. Poobzerala sa a kývla rukou na čašníka. „Poprosím vás, fľašu rulandského šedého,“ objednávala.

„Samozrejme, všetko platím ja, oki?“ Tie slová už patrili mne. V očiach jej zaihral šibalský úsmev. To oki prebrala odo mňa. Je to taká moja verzia otrepaného anglického ok, oki sa mi páči viac.

Keby mi iná baba ponúkla, že mi bude platiť pitie, tak sa urazím, alebo sa tak aspoň budem tváriť, ale pri Jane mi to vôbec nevadí. A potom, naše stretnutie bolo okrem priateľského aj obchodné a Jana chcela niečo odo mňa. Aj tak vedela, že veľa peňazí nemám, že smrdím grošom.

„Tak spust’,“ vyzval som ju nedočkavo.

„Giu, máme čas, ešte je málo hodín. Dlho sme sa nevideli, nekazme si večer hneď prácou. Veď sa k nej časom dostaneme. Dobre?“

„Ale, veď sme tu hlavne kvôli práci, nie?“

„Áno, sme tu aj kvôli práci. Aj na to dôjde, neboj sa, a budeš prekvapený, keď ti poviem, čo od teba chcem. Všetko má však svoj čas. Teraz si nalejeme vínko a ty mi rozprávaj, čo máš nové, koho si stretol a hlavne klebety.“

„Janka, nehnevaj sa, o Lukym ti hovoriť nebudem. Na to som ešte príliš triezvy. A vždy ťa to rozhodí, tak načo to potrebuješ vedieť.“

Jana po maturite odišla na výšku a naše cesty sa na nejaký čas rozišli. Vyštudovali sme síce obaja žurnalistiku, ale každý z nás v inom meste a každý k nej dospel inou cestou. Jana išla do hlavného mesta a mala to bez problémov. Ja som najskôr na želanie svojho otca išiel do neďalekého mesta na hnojárinu, ako sa u nás hovorilo poľnohospodárskej univerzite, ktorú som po roku nechal a išiel pracovať do fabriky. Po dvoch rokoch tvrdej manuálnej práce som sa musel rozhodnúť. Vojna alebo výška. A keďže výška bola určite lepšia ako vojna, tak som išiel na žurnalistiku na východ republiky.

Nemohol som tušiť, že osud po rokoch opäť preverí Janu a Lukyho. Luky študoval právo v tom istom meste ako Jana. Čo čert nechcel, dali sa znova dokopy.

Osud je nevyspytateľný, nech robíš, čo robíš, vždy ťa nasmeruje tam, kam chce on a nie tam, kam chceš ísť ty.

V treťom ročníku na výške bola Jana s kamarátkami na koncerte Dire Straits a čo čert nechcel, Luky tam bol tiež. A aby bola situácia ešte viac skomplikovaná, Luky sedel tesne za Janou o jeden rad vyššie.

Štadión Ernesta Happela vo viedenskom Prátri bol natrepaný viac ako na futbalových zápasoch Rapidu s Austriou. Tridsaťtritisíc fanúšikov. Nečudo, Dire Straits sú Dire Straits.

A nech sa už osud vyblázni úplne, tak dal Lukymu do ruky pohár s kolou. Vedľa neho posadil mladé dievčence, osemnástky, ktoré sa chceli na koncerte, čo je úplne prirodzené, baviť a tancovať, čo na tom, že mali miesta na sedenie. Jana o Lukym vôbec nevedela a ani Luky o nej, napriek tomu, že boli tak blízko seba.

Pokiaľ spieval Mark Knopfler pesničky ako *Your Latest Trick*, alebo titulnú pesničku rovnomeného albumu *Brothers in Arms*, či *Romeo and Juliet*, bolo všetko v úplnom poriadku. Celý štadión spieval s ním, úplná pohodička. Avšak keď Dire Straits spustili skladbu *Sultans of Swing* s úžasným, viac ako štvorminútovým gitarovým sólom frontmana kapely sprevádzaného Ericom Claptonom a nádherným zvukom saxofónu Chrisa Whitea, sa to stalo.

Dievčence, ktoré sa prišli baviť a očividne im to išlo veľmi dobre, sa začali kývať v rytme hudby a kývali sa tak intenzívne, že vyrazili Lukymu z ruky pohár s kolou. Človek ani nemusí mať príliš bujnú fantáziu, aby uhádol, kam dopadol ten pohár. Osud vie byť veľmi vynaliezavý. Jane rovno na hlavu a to tak šťastne, že mala všetok jeho obsah, tú sladkú žbrndu najpredávanejšieho nápoja na svete, vo svojich vlasoch. Mám to celé pred očami, aj keď som tam nebol. Jana sa otočila, aby toho, kto to celé spôsobil, minimálne zavraždila pohľadom, ale keď sa jej oči stretli s Lukyho, všetok hnev bol ta tam...

Ako hovorím, osud vie byť veľmi vynaliezavý.

Koncertom Dire Straits sa začal druhý polčas rozpadu čudnej lásky medzi Janou a Lukym, ktorý sa ťahal s nimi až do konca výšky. Rozchody sa striedali s návratmi, okorenými vášnivými milovaniami na intráku. Luky bol šťastný chlap, doma ho čakala mladá Marta a na internáte si to užíval s Janou. Na výške som už uveril, že Luky má Janu vlastne rád, že ju miluje, ale jeho srdce je dosť široké na to, aby sa mu doň vošla aj Marta. Marta bola krásna blondína a od Jany o dobrých päť rokov mladšia.

Výšku, aj Luky, aj Jana skončili s červenými diplomami. Jana dokonca ako premiant ročníka. Na rozdiel odo mňa,